

тамъ само стърчаха джбови храсти съ пожълтѣли листа, тъжно изглеждаха. Войниците патраули едва си пробиваха път изъ гъсталаците, а възъ урвите трѣбваше и да пълзятъ. Бай Христо, който бѣ израстналъ въ планината, всѣкой път изпрѣваряше другарите си. Прѣдъ тѣхъ се изпрѣчи единъ дълбокъ, стрѣменъ и гористъ долъ, въ който се чуваше какъ шуми планинския потокъ. Тѣ се спуснаха изъ него да излѣзатъ на срѣщния брѣгъ. Пълзейки едва се изкачваха къмъ поляната на противоположната страна, когато изведнѣжъ се спрѣха изненадани отъ нѣщо. Забѣлѣзаха, че

близко до тѣхъ на 500—600 крачки имаше турски постъ отъ 6—7 войници. А още по-голѣма бѣ уплахата имъ, когато нѣколко само крачки прѣдъ тѣхъ